

Jaume Ayats rep el Premi Nacional de Cultura Popular

L'etnomusicòleg Jaume Ayats ha estat guardonat amb el Premi Nacional de Cultura Popular 2012 que atorga el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, la distinció més important en el camp de la cultura a Catalunya. El jurat ha premiat Ayats "pel rigor i l'excel·lència del seu treball en la recerca i divulgació de la música popular".

L'any 2011 aquest etnomusicòleg publicà *Els Segadors. De cançó eròtica a himne nacional*, un estudi amè i minuciós alhora sobre l'actual himne de Catalunya. Doctor en història de l'art, intèrpret de violí i rellevant investigador de la música oral d'arreu, ha estat present en el llarg i fecund desenvolupament dels vint-i-cinc anys del Festival Tradicionari.

El llibre destacat pel jurat dels Premis Nacionals, *Els Segadors. De cançó eròtica a himne nacional*, és una interessant investigació entorn de l'origen d'*Els Segadors*, del qual Jaume Ayats va parlar **en una entrevista concedida el passat mes de maig a la «Revista Musical Catalana»**: "El 1640, quan els segadors van entrar a Barcelona en el Corpus de Sang, algú va voler fer una cançó per cridar els joves a les armes i sobretot els segadors, que eren els que tenien les falçs, els que anaven armats. Per fer-ho, va agafar la cançó més simbòlica i representativa dels joves segadors, que feia palès el seu exhibicionisme una mica fatxenda. S'hi explicava la història d'una dama de classe social una mica més elevada que queda encantada dels atributs d'un jove segador. El fa cridar per la criada a anar a casa seva per demanar-li que segui un camp molt particular i singular. Aquí ve tota una imaginació eròtica d'aquest conreu i de les garbes que lliga en aquest camp el jove segador fins que la dama li diu: 'Quantes garbes n'heu lligades?' I el segador respon: 'Trenta-vuit o trenta-nou, i a la ratlla de quaranta! Més en lligaria jo si el lligador no es blincava.' La dama respon: 'Doncs ja te'l faré aixecar jo a cop d'ous i botifarra'. És força explícit tot plegat." Així, l'etnomusicòleg, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona que, entre altres treballs, ha investigat la música oral catalana amb el Grup de Recerca Folklòrica d'Osona, aprofita "aquesta successió històrica de la cançó eròtica a l'himne nacional i la continuació històrica fins al dia d'avui repassant tota la societat, els moviments polítics, emotius, nacionals, els atacs, les paròdies, les bromes, les contradiccions que hi ha i així fer un retrat d'aquesta societat però des d'una vessant cantada", declarava ell mateix a l'entrevista esmentada.